

[Leif Hermann]

retssikkerhed og retstryghed, vi også har i Socialistisk Folkeparti.

Jeg betragter det forhold, at justitsministeren har trukket forslaget om begrænsning i adgangen til brug af nævninge i narkotikasager, som et udtryk for, at Det Radikale Venstre har set, hvordan man skulle gribe sagen an på rette måde.

Det havde været tiltalende, hvis Det Radikale Venstres indflydelse også havde strakt sig til at tage fat på den næste afgørende hurdle, som gør, at vi ikke kan tilslutte os lovforslaget, men vil gå imod det ved afstemningen under tredjebehandlingen, hvis det ulykkeligvis skulle nå så langt. Det drejer sig om den ankebegrænsning, som også hr. Ole Espersen har omtalt.

Jeg tror, jeg nævnte under førstebehandlingen, at sager af mindre værdi måske er et objektive begreb, men for de mennesker, som disse sager angår, er der ikke tale om noget af mindre værdi. Derfor er det væsentligt, at retssikkerheden både er på plads for dem og for de mennesker, der har større beløb på spil.

Det er klart, at når man, som justitsministeren åbenbart gør det, opfatter domstolene som et foretagende, der i det væsentligste skal give overskud og bidrage til, at regeringens finanslov ser pæn ud, vil det naturligvis gå ud over retssikkerheden. Men det turde vel være lige så klart, når man læser høringsvarene, at den opfattelse ikke deles af domstolene, men tværtimod i vidt omfang giver anledning til overordentlig principielle betænkeligheder. Og jeg synes, at justitsministeren skulle skrive sig disse principielle betænkeligheder bag ørerne. Det er jo ikke første gang, at landets retter, efter at justitsministeren nu er blevet justitsminister, har udtrykt betænkelighed ved den form for lovforslag, som vi har haft til behandling i så rigelig mængde i år.

Jeg vil også godt stille det samme spørgsmål som hr. Ole Espersen. Hvor meget spares der? Kan vi ikke få det helt konkret at vide? Som bekendt tvivler domstolene på, at der er nogen særlige besparelser forbundet med forslaget.

Og et andet spørgsmål til justitsministeren. Det er vel i grunden lidt ejendommeligt, når justitsministeren siger, at muligvis kan der nok ankes, hvis ellers Justitsministeriet synes, at det er en god idé. Jeg synes, at det er ejendommeligt på baggrund af det forhold, at dette Folkeeting har vedtaget, at de såkaldte tredjeinstans-

bevillinger skal fjernes fra Justitsministeriet. Man må nok sige, at det er unægtelig udtryk for en noget obsternasig indstilling til Folketingets flertal, at når man mister tredjeinstansbevillingerne, begynder man at opbygge et system med andeninstansbevillinger.

Det er ikke i overensstemmelse med almindelig god skik at lovgive på en sådan måde. Det var jo et principielt spørgsmål, Folketinget gjorde op med i forbindelse med fjernelsen af tredjeinstansbevillingerne, som var et bevillingssystem på dette område styret af ministeren – og så introducerer ministeren bare et nyt.

Jeg vil derfor henstille til justitsministeren – vi skal nok også gøre det skriftligt – at komme i samråd, når vi nu beder om at få lovforslaget tilbage i udvalget og få belyst de spørgsmål, som langt fra er besvaret gennem udvalgsbehandlingen.

Glistrup (FP):

Justitsministerens ændringsforslag nr. 1 strider markant mod grundlæggende tanker i Fremskridtspartiets retspolitik. Vi synes, det er aldeles forfejlet overhovedet at anvende lægdommere i strafferetsplejen.

Ingen ville drømme om, hvis man skulle foretage en hjertetransplantation, at indkalde 12 tilfældige medlemmer fra forskellige vælgerforeninger til at stå og kludre i det på Rigshospitalets operationsstue. Og ingen ville drømme om, hvis man skulle føre en jumbojet over Atlanten, at sætte 12 ikketechnikere til at trykke på de forskellige knapper i cockpittet på flyvemaskinen.

Og det er lige så forfejlet, når der er tale om at afgøre menneskeskæbner, som det jo er i strafferetsplejen, at man tager nogle ind, som ikke har skygge af forudsætninger for eller begreb om at træffe nogen som helst afgørelse vedrørende det pågældende spørgsmål.

Derfor ønsker vi, at lægdommere udgår af strafferetsplejen. Vi er selvfølgelig opmærksomme på, at ikke alle sager kan behandles uden lægdommere, for vi har jo endnu denne røst fra fortiden, fra Robespierres tid, eller hvornår den stammer fra, denne regel i grundlovens § 65, stk. 2, om folkedomstole. Og derfor er vi nødt til i et vist omfang at have lægdommere i strafferetsplejen.

Men vi kan indskrænke det meget markant, og af hensyn til retssikkerheden og retstrygheden ville det være væsentligt, om vi simpelt hen